

Chương 5

Bắt Gian

Buổi tối hôm đó, Cảnh Mạc Vũ không về nhà ăn cơm tối, nửa đêm anh vẫn chưa về. Đến tờ mờ sáng ngày hôm sau, tôi cũng không thấy bóng dáng anh.

Tôi hơi lo lắng bất an, không biết muộn như vậy rồi anh còn có thể đi đâu, liệu có phải anh một mình đứng trong đêm tối, để cơn gió lạnh làm buốt giá trái tim?

Tôi không muốn quấy nhiễu Cảnh Mạc Vũ, khiến anh phiền não thêm. Tôi gọi điện cho lái xe của anh: “Chú Mã, anh trai cháu... À, Cảnh Mạc Vũ đang ở đâu ạ?”

Từ trước đến nay, chú Mã không dám thất lễ với tôi, tôi hỏi gì chú đáp nấy. Tuy nhiên, tôi không dám xác định trong câu nói của chú có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả: “Cậu ấy... tâm trạng của cậu ấy rất tệ nên bảo tôi đưa cậu ấy tới ngôi biệt thự ở Dương Sơn. Tôi nghĩ tối nay chắc cậu ấy qua đêm ở đó.”

“Dương Sơn? Anh ấy có biệt thự ở Dương Sơn sao?”

“Vâng ạ, cậu ấy mua từ mấy năm trước.”

Như vậy cũng tốt, Cảnh Mạc Vũ tìm một nơi yên tĩnh để tập trung suy nghĩ. Qua một đêm, chắc anh sẽ nghĩ thông suốt. Chúng tôi dù sao vẫn là người một nhà, cha con đâu phải là kẻ thù. Nhưng ngay sau đó, tôi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng: “Anh ấy chỉ có một mình hay sao?”

“Tôi không thấy trong biệt thự có người khác.” Câu trả lời của chú Mã có vẻ mơ hồ.

“Vâng, cháu rõ rồi.”

Sau khi buông điện thoại, tôi cuộn người trên giường, dù đắp tấm chăn dày nhưng tôi vẫn rất lạnh. Ánh sáng buổi sớm mai mờ mờ chiếu qua rèm cửa màu gạo, không thể làm căn phòng sáng thêm dù chỉ một chút.

Không biết bình minh ở ngôi biệt thự Dương Sơn liệu có thể khiến một người bớt cô độc?

Cuối cùng, tôi không kiềm chế nổi nghi hoặc trong lòng, tôi cầm máy di động, tìm đến số điện thoại quen thuộc. Phân vân một lúc, tôi quyết định đổi

thành số điện thoại của Tề Lâm. Vì không chắc chắn anh ta ngủ hay thức nên tôi gửi tin nhắn: “Anh ngủ chưa?”

Tề Lâm nhanh chóng gọi điện cho tôi, đầu máy bên anh ta rất ồn ào, trái ngược căn phòng tĩnh mịch của tôi: “Ngôn Ngôn, ngày tân hôn mà em còn có thời gian quan tâm đến anh, quả thực khiến anh vừa mừng vừa lo quá đấy.”

Tôi hít một hơi, cố gắng đè nén sự bực bội muốn đập cho anh ta một phát: “Tề Lâm, anh có thể giúp tôi một việc không?”

“Giúp gì cơ?”

“Anh giúp tôi điều tra xem cô gái có mặt ở lễ cưới là ai? Còn nữa, anh giúp tôi tìm hiểu xem, ai đang sống trong ngôi biệt thự Dương Sơn?”

“Cảnh gia nhà em đầy người, điều tra việc con con thế này dễ như trở lòng bàn tay, sao phải nhờ anh giúp đỡ?”

“Anh thử nói xem.” Anh ta rõ ràng biết rồi còn hỏi. Bây giờ, ai mà chẳng biết người nắm thực quyền ở Cảnh gia là Cảnh Mạc Vũ, ai dám ăn no rảnh rồi đi giúp tôi điều tra anh? Dù có người chịu giúp tôi đi chăng nữa, tin tức chắc chắn sẽ bay đến tai anh ngay lập tức.

“Rốt cuộc anh có định giúp không thì bảo?”

“Giúp, tất nhiên là giúp rồi. Em cứ ở đó chờ tin đi!”

“Được!” Cuối cùng tôi nói thêm một câu: “Cám ơn anh!”

“Em cám ơn trong lòng là được rồi.”

Tôi đang định nói “tạm biệt”, Tề Lâm đột ngột lên tiếng: “Em một mình giữa căn phòng trống có phải cô độc lắm không. Hay là anh đến với em nhé.”

“Nếu anh không sợ ba tôi đánh gãy chân thì đến đây đi!”

“Được.”

Từ lúc Tề Lâm nói “được” rồi quả quyết cúp điện thoại, mí mắt tôi không ngừng giật giật.

Về lý mà nói, tuy Tề Lâm không đáng tin cậy, nhưng anh ta chắc không đến nỗi nhân lúc chồng tôi không ở nhà, nửa đêm mò vào phòng tôi. Anh ta không phải không biết tính ba tôi. Nhỡ bị ba tôi phát hiện, đánh gãy chân anh ta còn được coi là nể mặt Tề gia. Bằng không, ông có khả năng bằm vằm anh ta ấy chứ.

Thế nhưng, từ trước đến nay Tề Lâm không bao giờ hành động theo lẽ thường tình.

Tôi đang ôm chần suy tư, cửa sổ đột nhiên có tiếng động nhẹ. Tôi hiếu kỳ đưa mắt qua bên đó, thấy một bóng đen động đậy đằng sau tấm rèm cửa màu gao. Vài giây sau, Tề Lâm trèo qua cửa sổ vào bên trong. Anh ta nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời. “Ngôn Ngôn, em bảo anh đến là anh đến ngay. Dù có bị ba em đánh gãy chân, anh cũng đến với em.”

Tôi vội vàng nhảy xuống giường, huyết thái dương giật giật đau nhức: “Tôi... tôi bảo anh đến lúc nào?”

“Vừa rồi em chẳng nói qua điện thoại là gì?”

“Tôi đâu có...” Tôi phản bác một cách yếu ớt. Được rồi, tôi thừa nhận, câu từ chối của tôi không rõ ràng, đáng lẽ tôi nên nói: Nếu anh không sợ bị tôi đánh gãy chân thì đến đây đi!

Tề Lâm phủ bụi trên người, tiện tay cởi áo khoác ngoài. Mùi rượu, thuốc lá xen lẫn mùi nước hoa đàn bà xộc vào mũi tôi, tôi bịt mũi lùi lại phía sau mấy bước: “Anh lại đi hộp đêm ăn chơi trác táng phải không?”

“Ồ, người phụ nữ anh yêu lấy người đàn ông khác, anh không đi hộp đêm mượn rượu giải sầu còn có thể đi đâu?” Từ ngữ khí tùy tiện của Tề Lâm, tôi không hề nghe ra anh ta cần mượn rượu giải sầu. Nhưng lời nói của anh ta khiến tôi ít nhiều cảm thấy áy náy.

“Anh có muốn uống ly trà giải rượu không?”

“Cũng được, em nhớ bỏ mật ong nhiều một chút.”

Tôi ngây người, một lúc mới bừng tỉnh. Cảnh Mạc Vũ mỗi lần uống rượu say về nhà, tôi đều pha cho anh ly trà giải rượu. Lần nào anh cũng bổ sung một câu: “Em nhớ bỏ nhiều mật ong một chút.” Tôi rón rén đi xuống bếp, nhanh chóng pha một ly trà giải rượu rồi mang về phòng. Người nào đó rất tự nhiên nằm trên giường của tôi, đắp chăn của tôi và nghịch máy tính bảng của tôi, cơ hồ không rõ ông chủ của căn phòng này là ai.

“Cám ơn em!” Tề Lâm nhận ly trà uống một ngụm, lim dim thưởng thức: “Không tồi, Cảnh thiếu quả nhiên không nói dối, mùi vị rất tuyệt.”

“Vậy sao?” Cảnh Mạc Vũ dường như chưa bao giờ khen trước mặt tôi: “Anh ấy còn nói gì với anh?”

“Tất nhiên là nói em tốt rồi, anh ta chỉ hận không thể tâng bốc em lên tận mây xanh, làm anh cả ngày muốn cưới em về nhà, để nâng niu như một nữ thần. Kết quả...” Tề Lâm bĩu môi: “Nhân lúc anh đi nước ngoài theo đuổi giấc mơ nghệ thuật, anh ta liền cưới em. Cưới xong, để em một mình cô đơn ôm căn phòng trống.”

Tôi lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường: “Cũng không thể trách anh ấy, anh ấy bị ép buộc.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tề Lâm truy vấn thẳng thừng.

Quen Tề Lâm từ nhỏ, tôi quá hiểu tính tình của anh ta. Nửa đêm nửa hôm anh ta mạo hiểm đến nhà tôi, tất nhiên không phải định yêu đương vụng trộm với tôi. Anh ta muốn biết một đáp án, đáp án khiến anh ta có thể yên tâm từ bỏ tình cảm, tiếp tục cuộc sống phong lưu của anh ta.

Tôi thở dài một hơi, ánh mắt trở nên xa xăm: “Chúng tôi... đã lên giường... thật đấy... Tối hôm đó anh ấy uống rất nhiều rượu...”

Một cảm giác lạnh buốt vào tận cốt tủy, tôi bất giác ôm chặt bản thân. Tôi không muốn nói tiếp, nhưng đầu óc vô ý thức nhớ đến đêm mê loạn đó, nhớ đến câu lạnh lẽo như băng tuyết: “Ngày mai đi làm thủ tục kết hôn.”

“Ngôn Ngôn...” Đến khi ngón tay ấm áp lướt qua khoeo mắt tôi, tôi mới phát hiện cảnh vật trước mắt như bị sương mù che phủ. Đôi mắt hoa đào đáng ghét của Tề Lâm qua làn nước mắt trông rất thâm tình: “Cuộc sống này có thật là cuộc sống em mong muốn hay không?”

Tôi đã từng hỏi bản thân câu tương tự vô số lần, đây có phải là cuộc hôn nhân tôi mong muốn? Tôi có hối hận khi gả cho Cảnh Mạc Vũ? Nếu tôi có cơ hội chọn lại một lần, liệu tối hôm đó tôi có kịch liệt phản kháng?

Tôi không có đáp án. Ít nhất hiện tại, tôi vẫn chưa thể trả lời.

“Ngôn Ngôn, đây là một sai lầm. Anh ta không yêu em, em đừng tiếp tục lún sâu nữa.”

Tôi kiên định lắc đầu: “Không, không phải anh ấy không yêu tôi. Anh ấy chỉ là không thể chấp nhận sự thật, tôi từ em gái biến thành vợ anh ấy. Anh ấy cần thời gian thích ứng.”

“Em nghĩ anh ta cần thời gian bao lâu? Một năm, hai năm, năm năm, sáu năm, hay mười, hai mươi năm?”

“Bất kể bao lâu, tôi cũng sẽ đợi anh ấy.”

Tề Lâm nhìn tôi như nhìn một bệnh nhân hết thuốc chữa, ánh mắt anh ta đầy vẻ bất lực: “Trên thế giới này còn biết bao người đàn ông tốt. Tại sao em cứ khăng khăng yêu anh trai của mình?”

“Dù có nhiều đàn ông tốt đến mức nào đi chăng nữa, trong mắt tôi cũng chỉ nhìn thấy một mình anh ấy.”

Bên ngoài cửa đột nhiên có tiếng bước chân nhẹ nhàng, lại đột nhiên biến mất. Tôi còn chưa xác định liệu tôi có phải nghe nhầm, tiếng khóa cửa xoay tròn

vang lên trong không khí tĩnh mịch. Tôi vội vàng đứng dậy, định ngăn không cho mở cửa, đáng tiếc tôi chậm một bước. Cánh cửa mở toang, Cảnh Mạc Vũ xuất hiện ở cửa phòng. Tôi thấy rõ anh nín thở gần nửa phút mới lấy lại hô hấp bình thường.

“Em...” Tôi rất muốn giải thích, nhưng bây giờ đã hơn ba giờ sáng, một người đàn ông yêu thầm tôi nhiều năm nằm trên giường của tôi. Tình huống này nên giải thích thế nào?

Cảnh Mạc Vũ nhẹ nhàng đi vào phòng, nhẹ nhàng khép cửa, khước miệng anh cong lên: “Đây chính là “bắt gian ngay tại giường” trong truyền thuyết đúng không?”

Tôi cúi đầu nhìn bộ váy ngủ trên người, lại quay sang nhìn Tề Lâm quần áo không chỉnh tề. Tôi nuốt nước bọt: “Nếu em nói anh ta đi ngang qua, không có việc gì làm nên vào đây tìm em ôn lại chuyện cũ, liệu anh có tin không?”

Cảnh Mạc Vũ liếc tôi một cái, anh kéo rèm quan sát cửa sổ mở toang, rồi lại giơ tay nhìn đồng hồ: “Cậu ta vừa vặn đi ngang qua, leo cửa sổ vào phòng em ôn lại chuyện cũ vào lúc ba giờ rưỡi sáng?”

“Ồ, đại khái là vậy.” Tôi tím tím, mặt dạn mày dày gật đầu.

Cảnh Mạc Vũ có lẽ đoán ra, đánh chết tôi cũng không chịu thừa nhận, anh quay sang nhìn Tề Lâm đang leo xuống giường mặc áo khoác một cách thoải mái: “Tề thiếu, bây giờ cậu đã nói xong chuyện cũ chưa? Cậu định tự mình ra về, hay để tôi bảo người tiễn cậu?”

Giọng nói anh pha lẫn ý cười, nhưng khiến tôi sờn gai ốc.

Tề Lâm cũng bất giác toát mồ hôi lạnh: “Không cần phiền phức, tôi tự đi là được rồi.”

Tề Lâm vẫy tay với tôi: “Bye!”, rồi leo lên cửa sổ nhảy xuống đất. Tôi vội chạy đến bên cửa sổ ngó nghiêng. Xác định anh ta tiếp đất an toàn, không bị thương ở đâu, còn gửi tôi một cái hôn gió, tôi mới yên tâm đóng cửa sổ.

Lúc quay đầu, tôi vô tình chạm phải ánh mắt Cảnh Mạc Vũ. Ánh mắt của anh vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra, nhưng tôi dường như bắt được một ngọn lửa. Chỉ có điều, ngọn lửa đó nhanh chóng được giấu kín trong đồng tử sâu hút của anh.

“Bọn em quả thật chẳng có gì cả?” Tôi giải thích một cách yếu ớt.

“Tất nhiên tôi biết, nếu không tôi sẽ không dễ dàng thả cậu ta đi như vậy?”

“Hả?” Tâm trạng vốn u ám của tôi vì một câu nói mang mùi thuốc nổ của Cảnh Mạc Vũ trở nên tươi sáng hẳn. Tôi tiến lại gần anh một bước, ngẩng đầu

mỉm cười, nháy mắt với anh: “Nếu bọn em thật sự có gì đó, anh sẽ xử lý anh ấy thế nào? Hai anh chẳng phải là bạn bè hay sao?”

“Chắc em cũng hiểu tác phong của tôi, người bất nghĩa thì tôi bất nhân.”

“Vậy sao?” Tôi thích đề tài này, nên đến gần anh thêm một chút. Tôi nhìn chăm chăm vào mắt Cảnh Mạc Vũ: “Vậy đổi lại là anh thì sao? Nếu đêm nay anh đi gặp người con gái khác, em nên đối xử với cô ta thế nào?”

Cảnh Mạc Vũ không né tránh ánh mắt của tôi, khóe miệng anh nhếch lên: “Tôi là đàn ông, thỉnh thoảng gặp dịp mua vui cũng chẳng phải chuyện to tát.”

“Chắc anh quên rồi, anh là người đàn ông của em. Cảnh An Ngôn này tuyệt đối không cho phép người đàn ông của em bất trung, một lần cũng không được. Không tin, anh cứ thử đi!”

Tôi phát hiện, càng nói tôi càng hùng hổ. Rõ ràng tôi mới là người giấu đàn ông ở trong phòng lúc nửa đêm gà gáy, vậy mà tôi dám ngang nhiên khiêu khích Cảnh Mạc Vũ. Làm phụ nữ như tôi, cũng có tiền đồ đấy chứ?

Trước sự khiêu khích mang tính uy hiếp của tôi, Cảnh Mạc Vũ chỉ nhếch miệng cười, như chẳng thèm bận tâm, cũng giống như dung túng một đứa trẻ không hiểu đạo lý trên đời: “Đợi đến lúc em có bản lĩnh bắt gian tôi ở trên giường rồi tính sau!”

Tôi thật sự không mong tôi có bản lĩnh đó...

Trời đã sáng từ lúc nào không hay, ánh nắng ban mai đặc biệt ấm áp, chiếu tận vào lòng người.

Cảnh Mạc Vũ đảo mắt một vòng quan sát sự thay đổi của căn phòng. Ánh mắt anh vô tình dừng lại ở cốc trà giải rượu uống dở trên tủ đầu giường. Anh cầm lên quan sát kỹ lưỡng rồi nhẹ nhàng đưa lên mũi ngửi. Sau đó, Cảnh Mạc Vũ chau mày, mở cửa sổ, ném chiếc cốc ra ngoài không một chút lưỡng lự.

Một giây sau, bên dưới truyền lên tiếng cốc vỡ tan tành.

Đó là chiếc cốc dạ quang tôi mua ở tận nước Pháp xa xôi mà tôi thích nhất

“Anh... sao anh ném vỡ cốc của em?”

“Tôi không thích.” Cảnh Mạc Vũ bình thản trả lời.

Giời! Tôi hít một hơi sâu, thâm oán trách trong lòng.

Người đàn ông này mặt nào cũng tốt, chỉ là từ nhỏ có một thói quen rất xấu. Đã là đồ của anh, bất kể anh có thích hay không, anh đều không cho người khác động vào. Tưởng đến khi anh trưởng thành, ít nhiều cũng thay đổi thói quen đó, không ngờ ngày càng ghê gớm hơn. Đến chiếc cốc bị người khác uống nước, anh cũng không chịu nổi.

Quan trọng nhất, đó là cốc của tôi.

Thấy tôi nhìn anh bằng ánh mắt ai oán vô hạn, Cảnh Mạc Vũ cúi xuống rút khăn giấy lau nước dính trên tay: “Tôi sẽ bảo người đi Pháp mua cho em một bộ. Không còn sớm nữa, em mau rửa mặt mũi rồi xuống dưới nhà cùng ba ăn sáng.”

“...Ồ, thảo nào mới sáng sớm anh đột nhiên về nhà, em còn tưởng anh cố ý quay về đây để bắt gian.”

“Tôi không phải là ba, không làm những chuyện vô vị như vậy.”

“...” Nhắc đến đề tài này, tôi lên quan sát sắc mặt Cảnh Mạc Vũ, hỏi thăm dò: “Anh còn giận ba không?”

“Giận thì sao chứ? Tôi có thể cắt đứt quan hệ với ba sao?”

“Anh và ba đã cắt đứt rồi.” Tôi có lòng tốt sửa lại câu nói của anh, đổi lại là tiếng thờ dài của anh.

Cảnh Mạc Vũ kéo tay tôi, nhẹ nhàng cầm vào vết bầm tím trên tay tôi, ngữ khí dịu hần đi: “Tôi không nên nghi ngờ em... Tôi xin lỗi. Buổi tối hôm đó, tôi đã làm chuyện quá đáng.”

“Anh nhớ ra rồi à?” Tôi lại hỏi thăm dò.

“Nhớ một số.”

“Chi tiết nào?”

Cảnh Mạc Vũ nhìn tôi, đáy mắt anh lóe lên ý cười như có như không: “Em hy vọng tôi nhớ chi tiết nào?”

“Ồ...” Tôi cố nặn ra nụ cười cứng nhắc, rút tay về: “Không còn sớm nữa, đợi em thay quần áo, rồi chúng ta cùng xuống nhà.”

Hiếm có dịp Cảnh Mạc Vũ tỏ ra hiếu thảo. Tuy anh biến mất cả đêm nhưng cũng biết đường sáng sớm đã mò về, cùng bố con tôi ăn sáng. Tôi tất nhiên ngoan ngoãn phối hợp với anh, cố gắng che giấu bộ mặt mệt mỏi vì cả đêm không ngủ, đóng vai vợ chồng ân ân ái ái ngọt ngào.

Nói một câu thật lòng, khả năng diễn xuất của Cảnh Mạc Vũ tuyệt đối có thể tranh cử giải Kim Tượng⁽¹⁾ của Hồng Kông. Anh đã phát huy trí tưởng tượng

cực kỳ phong phú, tạo nên hình tượng một ông chồng mẫu mực. Trong lúc ăn cơm, anh không chỉ chủ động trò chuyện với tôi, mà còn cố ý hỏi: “Đêm qua, em ngủ không ngon à? Sao sắc mặt kém thế?”

Tôi nở nụ cười ngọt ngào: “Em ngủ có ngon không, anh biết còn gì?”

Cảnh Mạc Vũ tao nhã đưa chiếc cốc sứ lên miệng, khói nước khiến nụ cười trên khóe miệng anh trở nên mơ hồ: “Lát nữa ăn cơm xong em hãy ngủ bù đi. Tối nay, sau khi tiếp khách, anh nhất định sẽ về sớm... tâm sự với em”.

Tôi nghiêng răng, tiếp tục đóng kịch: “Được, em đợi anh!”

Ba tôi ngồi ở bên cạnh vừa cười ngoác miệng vừa đưa ánh mắt tán thưởng và yên tâm vui vẻ về phía tôi.

Sau bữa sáng, Cảnh Mạc Vũ đi làm như thường lệ. Trước khi rời khỏi nhà, anh đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay sang dặn vú Ngọc: “Vú Ngọc, ga trải giường và vỏ chăn trong phòng cháu bản rồi, lát nữa vú nhớ đem vất hết ra thùng rác. Cả vỏ gối cũng bỏ đi.”

Vú Ngọc ngây người, nhìn tôi bằng ánh mắt dò hỏi.

Bộ đồ giường tân hôn là do tôi đích thân thiết kế. Từ chất liệu vải đến màu sắc, hoa văn, tôi bỏ ra rất nhiều công sức và tâm huyết. Để cho đồng bộ, tôi còn đặc biệt thay cả rèm cửa.

Vậy mà anh nói bỏ là bỏ.

Tôi đứng dậy, định tranh cãi với Cảnh Mạc Vũ. Nhưng tôi đột nhiên nhớ ra, Tề Lâm từng ngồi trên giường của tôi vào sáng sớm ngày hôm nay.

Tôi liền tỉnh ngộ, mỉm cười gật đầu với vú Ngọc: “Anh ấy bảo bỏ thì vú cứ bỏ hết ra thùng rác đi. Để cháu gọi người làm cho cháu một bộ y hệt như vậy.”

“Được ạ.”

Vú Ngọc vâng dạ. Sau khi tiễn đại thiếu gia nhà họ Cảnh đi làm, vú Ngọc về phòng chuẩn bị thu dọn bộ đồ giường của tôi. Tôi vội ngăn bà: “Vú Ngọc, chỉ bỏ bản một chút thôi. Vú cầm ra hàng để người ta giặt khô, ủi phẳng là được rồi.”

“Nhưng vừa rồi thiếu gia, à không, cậu nhà nói...”

“Không sao đâu. Nếu anh ấy hỏi, vú cứ nói là mới mua.”

Vú Ngọc hồ nghi đi thu dọn đồ. Ba tôi vẫn ngồi yên một chỗ, ông nở nụ cười rất mờ ám, miệng lẩm bẩm: “Hừm, có thể bản đến mức nào...”

Nụ cười của ba tôi khiến tôi không nuốt trôi đồ ăn. Tôi ngáp dài hai cái, viện cớ chuẩn về phòng ngủ bù.

Cảnh Mạc Vũ trong giấc mơ của tôi luôn dừng lại ở những năm tháng đẹp đẽ nhất.

Một buổi chiều trời mưa lất phất, Cảnh Mạc Vũ cầm chiếc ô trong suốt, đứng đợi ở cổng trường cấp ba của tôi. Gió thổi hạt mưa tạt ngang làm ướt áo khoác của anh, nhưng anh không hề bận tâm, anh ôm chặt chiếc áo khoác lông vũ màu hồng của tôi vào lòng.

Tôi chạy hết tốc lực về phía anh như tham gia cuộc thi chạy một trăm mét. Nước bắn trên đường bắn lên đôi tất trắng quá đầu gối của tôi, nhưng tôi vẫn không hề phát giác.

Bởi vì xung lực quá mạnh, tôi không kịp thời giảm tốc độ, suýt nữa đâm vào thân cây du già ở bên cạnh Cảnh Mạc Vũ. May mà anh kịp thời giơ tay kéo tôi lại, để tôi ngã vào lòng anh như nguyện ước.

“Anh, anh đến từ lúc nào vậy? Đợi em lâu chưa?” Tôi cố ý cất giọng than vãn, nhưng khóe mắt không thể che giấu ý cười: “Thầy chủ nhiệm lớp em đáng ghét quá đi. Tan học rồi thầy ấy vẫn không ngừng lải nhải, làm người ta nóng ruột chết đi được”.

“Anh cũng vừa đến, mới đợi năm phút thôi.” Cảnh Mạc Vũ tháo ba lô trên vai tôi, khoác áo lông vũ lên người tôi. Sau đó, anh ôm tôi dưới chiếc ô: “Đã dặn em bao nhiêu lần rồi, những ngày trời mưa thì đừng quên mang ô. Em toàn không nghe, lại bắt anh đến trường đón em.”

Tôi thầm đắc ý trong lòng. Tôi sẽ không bao giờ nói cho anh biết, là tôi cố ý không mang ô. Làm vậy, tôi mới có thể đường đường chính chính gọi điện thoại kêu anh đến cổng trường đợi tôi tan học. Tôi cũng không muốn nói cho anh biết, mỗi lần nhìn thấy anh ở cổng trường đợi tôi, cánh cổng sắt u ám như cổng nhà tù của trường cấp ba lập tức biến thành bậc thang lên thiên đường, được bao phủ một tầng ánh sáng hư ảo.

Tôi đang có giấc mơ đẹp đến nỗi chảy nước dãi, anh chàng không sợ thiên hạ đại loạn Tề Lâm lại gọi điện thoại. Tôi mơ mơ màng màng, tay mò điện thoại trong khi mắt vẫn nhắm nghiền.

“Alo! Xin chào!” Tôi cất giọng ngái ngủ.

Thanh âm của Tề thiếu đặc biệt tinh táo: “Ngôn Ngôn, bây giờ là mấy giờ rồi, em vẫn còn ngủ sao?”

“Anh còn dám gọi điện thoại đến? Anh không sợ chồng tôi xử lý anh?”

“Hừ, chỉ e anh ta đang vô cùng mong mỏi anh có thể quỳen rũ em. Như vậy, anh ta sẽ danh chính ngôn thuận cùng em ly hôn, khôi phục tự do cá nhân.”

Tôi ngẫm nghĩ, cũng không loại trừ khả năng này, tâm trạng vui vẻ có được nhờ giấc mơ đẹp vui đi một nửa: “Nếu anh muốn gọi điện đến gây phiền toái cho tôi, xin anh hãy đợi đến khi tôi tỉnh dậy, bây giờ tôi buồn ngủ chết đi được.”

“Ồ, vậy thì em cứ ngủ đi. Khi nào tỉnh dậy anh sẽ nói cho em biết, người phụ nữ sống ở biệt thự Dương Sơn là ai?”

“Gì há?” Tôi ngồi bật dậy: “Anh ấy nuôi đàn bà ở biệt thự Dương Sơn thật sao?”

“Đã nuôi ba năm nay rồi, em còn ngủ nổi không?”

Nếu bây giờ tiếp tục đi ngủ, tôi không phải là phụ nữ: “Anh đang ở đâu? Tôi sẽ đi tìm anh ngay.”

“Anh đang uống cà phê ở Hội Hiền.”

“Tôi sẽ đến ngay.”

Tôi nhanh chóng thay quần áo, ngồi xe đến thẳng câu lạc bộ tư nhân Hội Hiền.

Ghi chú:

1. Giải thưởng điện ảnh nổi tiếng nhất của Hồng Kông, một trong những giải thưởng điện ảnh uy tín của Đông Á. Được lập ra năm 1982, giải thưởng được trao vào tháng Tư hằng năm để ghi nhận những đóng góp xuất sắc trên mọi lĩnh vực của ngành công nghiệp điện ảnh Hoa ngữ như đạo diễn, diễn xuất, kịch bản và quay phim...